

Arrest

nr. 134 459 van 2 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger, geboren op X, afkomstig uit Gujrat (provincie Punjab, Pakistan), en behoort tot de Sjiitische religieuze gemeenschap. U kwam aan in België op 27 juni 2012. De dag na uw aankomst sloeg u op de vlucht voor de politie in Lier die er een controle uitvoerde. U liep vervolgens een gebouw binnen, achterna gezeten door de politie. Per ongeluk bent u van de bovenste verdieping van dit gebouw (vierde verdieping) naar beneden gevallen, waarna u in het ziekenhuis belandde. Naar aanleiding van dit incident liep u zware letsels op aan uw benen. Uw echte naam is 'S. S. A.'. 'A. Y.' zou louter uw roepnaam zijn, die u, net als een verkeerde geboortedatum, uit angst in de plaats van uw

echte identiteitsgegevens had opgegeven nadat u na uw ongeluk door de politie in het ziekenhuis werd ondervraagd. Op 3 augustus 2008 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U haalde hierbij aan dat u in 2007 in Pakistan lid werd van Tehreek-e-Jafaria Pakistan (TJP), een Sjiitische religieuze en politieke organisatie. Als lid van TJP stond u onder meer vrijwillig in voor de veiligheid en het begeleiden van mensen tijdens de Muharram, de Ramadan en tijdens bijeenkomsten in het kader van de 'Hajj' of andere bijeenkomsten. Uw moeder was een vroedvrouw die welgekend en gerenommeerd was in jullie regio. In dit verband kwamen vaak allerlei mensen naar jullie thuis. Omwille van het feit dat uw moeder een bekende vroedvrouw is en jullie in dit verband vaak mensen thuis ontvingen, raakte u in het vizier van de soennitische militante organisaties Pakistan Tehreek-e-Taliban, Sipah-e-Sahaba en Lashkar-e-Jangvi. In juli 2011 ontving u van onbekenden die zich voorstelden als vertegenwoordigers van deze organisaties een eerste dreigtelefoon met de eis dat u uw werk voor TJP stop zou zetten. Een maand of twee later kreeg u van hen opnieuw dreigtelefoons van die aard en de bedreigingen werden sindsdien steeds frequenter. Uw ouders bespraken vervolgens uw situatie met het hoofd van TJP van jullie district. Hierna werd besloten dat u uw land van herkomst diende te ontvluchten. Op 22 mei 2012 vertrok u naar Karachi, van waar u op 25 mei 2012 met behulp van een smokkelaar, over land, illegaal naar België reisde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Pakistaanse identiteitskaart, uw lidkaart van TJP, een attest van TJP aangaande uw werk voor de organisatie en de problemen die u in dit verband ondervond, de identiteitskaart van uw vader die werd opgesteld door de Pakistaanse overheid in Karachi nadat hij in de jaren 70 door het Indisch leger werd vrijgelaten, een puntenrapport op uw naam van uw opleiding aan een college in Pakistan, en Belgische medische attesten en verslagen aangaande de letsels die u opliep aan uw benen en de behandelingen die u in dit verband onderging.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u behoort tot de Sjiitische religieuze gemeenschap en lid was van Tehreek-e-Jafaria Pakistan (TJP), een Sjiitische religieuze en politieke organisatie, naar aanleiding waarvan u in Pakistan telefonisch bedreigd werd door aanhangers van de soennitische militante organisaties Pakistan Tehreek-e-Taliban, Sipah-e-Sahaba en Lashkar-e-Jangvi (CGVS I, p. 6-15; CGVS II, p. 6-14; CGVS III, p. 8-9).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt dat Sjiieten in Pakistan te maken kunnen krijgen met bedreigingen en geweld vanwege extremistische soennitische militante organisaties. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de preciaire situatie waarin Sjiieten in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Sjiiet te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Sjiieten "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Sjiitische gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in uw administratieve dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst werd na een opzoeking in de 'National Database & Registration Authority' van de Pakistaanse overheid (NADRA), waarvan een kopie zich in uw administratieve dossier bevindt, opgemerkt dat u in november 2006 een Pakistaanse identiteitskaart (NICOP) bij de Pakistaanse ambassade in Spanje hebt aangevraagd en verkregen. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. In het kader van uw asielaanvraag in België verklaarde u immers

aanvankelijk dat u uw land van herkomst pas verliet in mei 2012 en voordien nog nooit in het buitenland had verbleven (CGVS I, p. 5, 8, 9, 13-15). Deze verklaringen zijn manifest tegenstrijdig met de gegevens verkregen na een opzoeking in NADRA. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw manifest bedrieglijke verklaringen omtrent wezenlijke elementen, ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Nadat u tijdens uw derde gehoor werd geconfronteerd met het feit dat het CGVS over informatie beschikt die aantoont dat u reeds voor uw verklaarde vlucht uit Pakistan van mei 2012 in het buitenland had verbleven in tegenstelling tot wat u voordien had verklaard, gaf u uiteindelijk toe dat u in 2002 illegaal naar Spanje reisde, waar u in de bouw ging werken, en waar u in 2004 een regularisatieaanvraag indiende, naar aanleiding waarvan u er een legaal verblijf van één jaar werd toegekend. U vervolgde dat, omdat u in Spanje strafrechtelijk vervolgd werd in verband met beschuldigingen van drughandel, u in 2006 of 2007, na meer dan vier jaar ononderbroken in Spanje te hebben verbleven, legaal terugkeerde naar uw woonplaats in Pakistan, waar u vervolgens vijf maanden verbleef, waarna u, wederom legaal, naar Italië reisde. In 2009 diende u ook in Italië een regularisatieaanvraag in. Omdat deze aanvraag u echter werd geweigerd reisde u op 27 juni 2012, na meer dan vier jaar ononderbroken in Italië te hebben gewoond, naar België. U zou uw verblijfssituatie in België afwachten en was aanvankelijk niet van plan hier een asielaanvraag in te dienen. Nadat u echter onfortuinlijk ten val kwam en zware letsels aan uw benen opliep, diende u op aanraden van een arts, omdat u geen legale verblijfsdocumenten had en dit uw medische behandeling in België hinderde, een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties (CGVS III, p. 3-8, 10-12).

Niettegenstaande u deze elementen uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U gaf echter pas na confrontatie met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt toe dat u reeds vanaf 2002 in Europa verbleef, enkel in 2007 vijf maanden naar Pakistan terugkeerde, waarna u zich opnieuw in Europa vestigde, en dit nadat u eerst uitdrukkelijk had gesteld uw land van herkomst pas in mei 2012 te hebben verlaten en voordien nooit eerder in het buitenland te hebben verbleven (CGVS I, p. p. 5, 8, 9, 13-15).

Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, te meer daar uit uw nieuwe verklaringen blijkt dat u reeds sinds 2002 uw land van herkomst had verlaten, en enkel in 2007 nog vijf maanden in Pakistan zou hebben verbleven (CGVS III, p. 3-8), terwijl u aanvankelijk verklaarde dat uw vermeende problemen in uw land van herkomst, die u ertoe hadden aangezet uw land uit te vluchten, namelijk de telefonische bedreigingen aan uw adres van aanhangers van Pakistan Tehreek-e-Taliban, Sipah-e-Sahaba en Lashkar-e-Jangvi, zich voordeden in het jaar 2011 en 2012 (CGVS I, p. 6-15; CGVS II, p. 6-14). Toen u met dit laatste element werd geconfronteerd, antwoordde u dat u na uw terugkeer uit Spanje naar Pakistan wel lid werd van TJP (CGVS III, p. 8). Nadien voegde u toe dat u tijdens de vijf maanden dat u na uw terugkeer uit Spanje in Pakistan hebt verbleven, waarna u opnieuw naar Europa reisde, telefonisch bedreigd werd door aanhangers van Pakistan Tehreek-e-Taliban, Sipah-e-Sahaba en Lashkar-e-Jangvi (CGVS III, p. 8-9). Gelet op de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen zoals hierboven werd uiteengezet, kan er nog weinig geloof worden gehecht aan uw nieuwe verklaring dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten ten gevolge van uw lidmaatschap bij TJP zich dan vier jaar eerder dan het door u aanvankelijk vermelde tijdstip zouden hebben plaatsgevonden. Bovendien gaf u eerst aan bij uw terugkeer uit Spanje naar Pakistan in 2007, toen u er vijf maanden verbleef, géén problemen te hebben gekend (CGVS III, p. 8), terwijl u wat later dan weer verklaarde dat u toen telefonisch bedreigd werd (CGVS III, p. 9), hetgeen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten nog verder ondermijnt. Daarnaast halen uw nieuwe verklaringen de waarachtigheid van de inhoud van het attest van TJP aangaande de problemen die u in Pakistan met extremistische soennitische organisaties zou hebben ondervonden in 2011, geheel onderuit. Dit doet verder sterke twijfel ontstaan over de authenticiteit van dit attest, en bijgevolg ook van uw lidkaart van TJP die u ter staving van uw asielaanvraag neerlegde, laat staan dat er nog geloof kan worden gehecht aan de verklaringen vervat in het attest en uw eigen verklaringen aangaande uw activiteiten in Pakistan voor TJP.

In verband met uw nieuwe verklaringen dient verder te worden opgemerkt dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees ten opzichte van uw land van herkomst. Zo moet worden opgemerkt dat u een laattijdige asielaanvraag indiende. U verklaarde immers na uw terugkeer naar Pakistan in 2007, waar u vervolgens lid werd van TJP en telefonisch bedreigd werd door uw belagers, reeds na vijf maanden opnieuw naar Europa te hebben gereisd, waar u zich vervolgens in Italië

vestigde, waar u in 2009 een regularisatieaanvraag indiende (CGVS III, p. 6-9). U diende in Italië geen asielaanvraag in en reisde op 27 juni 2012 naar België, nadat uw regularisatieaanvraag in Italië werd geweigerd. U zou uw verblijfssituatie in België afwachten en was aanvankelijk niet van plan hier een asielaanvraag in te dienen. Pas nadat u in België door een onfortuinlijke val ernstige letsels opliep aan uw benen diende u op 3 augustus 2012, op aanraden van een arts, omdat u geen legale verblijfsdocumenten had en dit uw medische behandeling in België hinderde, een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties (CGVS III, p. 7, 10-12). U wachtte bijgevolg na uw tweede vertrek uit Pakistan, toen u er telefonisch bedreigd was geweest door uw belagers, meer dan vier jaar om zich te beroepen op internationale bescherming, wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw voorgehouden vrees ten opzichte van de extremistische soennitische organisaties die u omwille van uw lidmaatschap bij TJP bedreigden. Van een asielzoeker die zijn land van herkomst diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging kan immers worden verwacht dat hij zich bij aankomst in het gastland onmiddellijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming aan te vragen. Dat u pas meer dan vier jaar na uw tweede vertrek uit Pakistan, waar u na uw terugkeer omwille van uw lidmaatschap bij TJP problemen had gekend, zich op internationale bescherming hebt beroepen, hetgeen u in geval u geen medische problemen had gekend niet van plan was te doen, tast verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees ten aanzien van uw herkomstland aan. Uw verklaring dat u nooit van plan was een asielaanvraag in te dienen en dit, indien u geen medische problemen zou hebben gehad ook niet zou hebben gedaan, omdat 'je in geval van een asielprocedure niet zomaar of voor een lange tijd, kan terugkeren naar je land van herkomst' (CGVS III, p. 10, 12), kan deze conclusie enkel onderschrijven.

Aangaande uw verklaringen dat u als invalide persoon in Pakistan geen volwaardig bestaan kan leiden omdat u niet meer in staat bent om er inkomen te vergaren (CGVS III, p. 10), dient te worden besloten dat deze beperkingen die u omwille van uw invaliditeit in uw land van herkomst zou kennen, niet kunnen worden beschouwd als een intentionele bedreiging voor uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Er dient verder opgemerkt te worden dat u in uw land van herkomst nog familie hebt, namelijk uw ouders en uw zus, dat u verklaarde dat uw moeder een welgekende en gerenommeerde vroedvrouw was en uw familie in dit verband een sociaal netwerk had opgebouwd (CGVS I, p. 5, 7), en er bovendien geen aanwijzingen zijn dat u als invalide persoon niet zou worden bijgestaan of opgevangen door een sociaal vangnet. De inhoud van de Belgische medische attesten en verslagen aangaande de letsels die u in België door een val opliep aan uw benen en de behandelingen die u in dit verband onderging, worden evenmin betwist. Er dient echter te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan

en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw Pakistaanse identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vader die werd opgesteld door de Pakistaanse overheid in Karachi nadat hij in de jaren 70 door het Indisch leger werd vrijgelaten, een puntenrapport op uw naam van uw opleiding aan een college in Pakistan, en Belgische medische attesten en verslagen aangaande de letsels die u opliep aan uw benen en de behandelingen die u in dit verband onderging), kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Pakistaanse identiteitskaart en de identiteitskaart van uw vader die werd opgesteld door de Pakistaanse overheid in Karachi nadat hij in de jaren 70 door het Indisch leger werd vrijgelaten, en een puntenrapport op uw naam van uw opleiding aan een college in Pakistan, bevatten louter informatie aangaande de identiteit van u en uw vader en uw studies, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker het volgende:

"Verzoeker werd het statuut van vluchteling en subsidiair beschermingsstatuut geweigerd daar het CGVS meent dat hij niet voldoende aangetoond heeft dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien schendt de beslissing van het CGVS de algemene beginselen van behoorlijk bestuur:

- redelijkheidsbeginsel:

Dit betekent dat als het CGVS een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Dat het duidelijk is dat het CGVS dit beginsel flagrant schendt, door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker!

- Zorgvuldigheidsbeginsel:

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. Het CGVS heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken. Men onderzoekt niet of verzoeker terug kan keren naar zijn land van herkomst

- Motiveringsplicht:

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De Conventie van Genève van 1951 omschrijft een vluchteling als volgt: "Elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

Verzoeker is ervan overtuigd dat hij aan deze omschrijving voldoet en begrijpt dan ook niet waarom het CGVS een negatieve beslissing heeft genomen met betrekking tot zijn asielaanvraag. Huidige beslissing is dan ook een schending van

de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie.

Dat verzoeker zich met deze beslissing absoluut niet akkoord kan verklaren en het volgende wenst te benadrukken:

3.1. M.b.t. de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing

a) Aangaande de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker

Verzoeker is van mening dat de beslissing van het CGVS onvoldoende gemotiveerd is.

Dat de beslissing van het CGVS hier dan ook zwaar in gebreke blijft, door geen rekening te houden met de grond van de aanvraag, nl: "Kan verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst?"

Het CGVS diende de gegronde vrees van verzoeker te beoordelen in hun beslissing, het feit dat zij dit niet grondig gedaan hebben is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het CGVS vermeldt letterlijk in zijn beslissing: "... dat Sjiiten "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion..." Het verwijst hierbij naar een rapport van de UNHCR dd. 14.05.2012

Toch faalt men erin hier afdoende rekening mee te houden in de beslissing, meer nog men acht dit niet nodig.

Het is juist omdat verzoeker lid is van de Sjiitische gemeenschap, wat niet wordt betwist door het CGVS, dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het CGVS schendt flagrant de motivatieplicht door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoeker om als Sjiit in Pakistan te moeten overleven.

In het arrest van het Europees Hof van 05.09.2012 wordt het volgende vermeld: "Deze rechterlijke instantie heeft in het bijzonder geoordeeld dat het er niet toe deed of U en Z voor hun vertrek uit Pakistan persoonlijk met vervolging waren bedreigd. Van belang was dat zij, als actieve ahmadis, in Pakistan in elk geval zouden worden blootgesteld aan een risico op collectieve vervolging in de zin van § 60; lid 1 van het Aufenthaltsgesetz. Bij terugkeer naar Pakistan zouden zij hun godsdienst immers niet langer in het openbaar kunnen belijden zonder zich bloot te stellen aan een risico op vervolging, wat in aanmerking moet worden genomen bij een asielprocedure die ertoe strekt te bepalen of hun de vluchtelingenstatus moet worden verleend."

Dat dit arrest ook toegepast kan worden op de situatie van verzoeker.

Wat van belang is, is of verzoeker zijn geloof actief beleeft. Het is duidelijk dat verzoeker zich actief inzet in de Sjiitische-gemeenschap.

Hij was bovendien lid van de TJP, hetgeen niet betwist wordt door het CGVS en gestaafd wordt door verschillende stukken die verzoeker neerlegt.

Er zijn nog steeds een aantal wettelijke beperkingen die worden opgelegd door de Pakistaanse overheid, deze maken dan ook een schending uit van art 9 van het EVRM.

Art 9 van het EVRM verklaart het volgende: "Een ieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het openbaar als privé zijn godsdienst te belijden of overtuiging tot uitdrukking te brengen in eredienssten, in onderricht, in praktische toepassing ervan en in het onderhouden van geboden en voorschriften."

Dat verwerende partij dit niet onderzoekt in zijn beslissing, en verzoeker bijgevolg niet begrijpt hoe het CGVS tot deze beslissing is gekomen.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

In casu wordt dit niet gedaan.

In het administratief dossier van verzoeker, dat de raadsman van verzoeker in zijn geheel opvroeg, is er geen enkel document terug te vinden over de actuele veiligheidstoestand van Sjiïeten in Pakistan.

Dat dit getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

Het lijkt wel alsof men bewust geweigerd heeft om de veiligheidssituatie van Sjiïeten te onderzoeken, om een negatieve beslissing te kunnen nemen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

De verwerende partij moet motiveren waarom hij niet voldoet aan de vluchtelingenstatus.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

b) Aangaande zijn 'laattijdige' asielaanvraag

DVZ merkt op dat de laattijdigheid van de asielaanvraag zijn geloofwaardigheid zou ondermijnen.

De site van Kruispunt-migratie vermeldt het volgende: "Zowel vreemdelingen die legaal (bv. met toeristenvisum via de luchthaven) als illegaal (bv. via trein of auto over land zonder vereist visum) zijn binnengekomen, kunnen een asielaanvraag indienen. Zij moeten deze aanvraag zo snel mogelijk na de binnenkomst indienen (artikel 51 van de vreemdelingenwet"

Verzoeker heeft zich aan deze voorwaarde gehouden, en heeft zo vlug mogelijk een asielaanvraag ingediend, hij begrijpt bijgevolg niet waarom dit nu tegen hem gebruikt wordt!

Dat het onredelijk is van het CGVS om te stellen dat verzoeker "maar" vlugger asiel moest aanvragen.

Verzoeker is zijn land van herkomst gevlucht uit schrik voor zijn leven!

Dat verzoeker een advocaat heeft gecontacteerd om hem bij te staan en zijn raad gevolgd heeft.

Dat hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten en steeds gehandeld heeft volgens de geldende regelgeving van de landen waar hij verbleef.

Dat verzoeker dan ook niet begrijpt waarom dit nu tegen hem gebruikt wordt in de beslissing.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker internationale bescherming niet noodzakelijk zou geacht hebben, aangezien hij "de indruk zou wekken" eerder verblijf op het oog te hebben.

Verzoeker wenst op te merken dat hij in Spanje 1 jaar legaal verbleven heeft en ook in Italië alles volgens de geldende regelgeving gehandeld heeft.

Dat het onredelijk is van het CGVS om te stellen dat verzoeker "maar" asiel moest aanvragen in Spanje en/of Italië.

Het is onredelijk van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker op de hoogte is van de geldende vreemdelingenwetgeving in Spanje en/of Italië.

Hij heeft gehandeld conform de hem opgelegde verplichtingen, en alles op de correcte manier willen doen.

Dat verzoeker dan ook niet begrijpt waarom dit nu tegen hem gebruikt wordt in de beslissing.

Het is onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij op de hoogte is van de vreemdelingenwet in verschillende Europese landen.

Dat hij zich gericht heeft tot advocaten die hem konden bijstaan en dat hij hun raad heeft opgevolgd.

Verzoeker was steeds van goede wil en heeft alles volgens de geldende regelgeving gedaan.

Hij begrijpt dan ook niet waarom dit nu tegen hem gebruikt wordt!

c) Aangaande de neergelegde documenten

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker waarom de neergelegde documenten niet volstaan voor het CGVS.

Waarom volstaan deze documenten niet?

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker hoe verwerende partij, in eerste instantie het bestaan en het belang van de documenten kan erkennen en er vervolgens weigert rekening mee te houden!

Het CGVS schendt hierdoor flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het CGVS merkt, terecht, op dat in hoofde van een asielaanvrager de verplichting rust om zijn herkomst en asielrelaas, waar mogelijk, te staven met de nodige documenten.

Verzoeker heeft dit ook gedaan!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van de motiveringsplicht!

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

In casu wordt dit niet gedaan.

Men stelt dat de neergelegde documenten niet volstaan. Dit is echter afdoende motivering. De verwerende partij moet motiveren waarom zij geen geloof of belang hechten aan de verklaringen (en neergelegde documenten) van verzoeker.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om zijn asielrelaas te kunnen staven. Dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel dan ook schendt door onvoldoende rekening te houden met de neergelegde documenten en stukken!

Dat het onzorgvuldig is van het CGVS om het tegengestelde te beweren! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

In casu wordt dit niet gedaan. Louter stellen dat de neergelegde documenten niet volstaan is geen afdoende motivering.

De verwerende partij moet correct motiveren waarom zij geen geloof en belang hechten aan de verklaringen (en neergelegde documenten) van verzoeker.

Dat verzoeker bovendien meent dat de medische attesten en de fysieke toestand van verzoeker wel degelijk in overweging dienen te worden genomen in het kader van zijn asielaanvraag.

Dat verzoeker, omwille van de zware verwondingen, mindervalide is.

Dat hij, zoals hij reeds aanhaalde, geen volwaardig bestaan kan leiden in Pakistan.

Hij kan geen inkomen meer vergaren en kan zich niet beschermen tegen de soennitische organisaties die hem bedreigen.

Dat hij een vogel voor de kat is in Pakistan en zijn leven er in gevaar is.

Verzoeker kan dan ook onmogelijk terugkeren!

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om documenten neer te kunnen leggen ter staving van zijn asielrelaas.

Het is dan ook niet redelijk van het CGVS om hier geen rekening mee te houden zonder dit afdoende te motiveren

d) Aangaande de politieke situatie in Pakistan

In tegendeel tot wat het CGVS stelt, is de politieke situatie in Pakistan, en de regio waar verzoeker vandaan komt, zeer onveilig.

Gelieve in bijlage verschillende stukken te vinden van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties die dit bevestigen.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

De Pakistaanse overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren noch tegen wandaden en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen.

Het is duidelijk voor de Pakistaanse asielzoekers dat hun regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan internationale steun, doch dit betekent nog niet dat de plaatselijke situatie verbeterd is.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Pakistan.

Gelieve in de bijlage twee krantenartikels terug te vinden van de aanslag die gepleegd werd in Pakistan en waar meer dan 50 doden vielen... Dat het duidelijk mag zijn dat het leven van verzoeker in gevaar is, indien hij terugkeert naar Pakistan.

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Pakistan gevlucht omwille van de problemen die hij had.

Bovendien schendt het CGVS het rechtszekerheidsbeginsel door te stellen dat verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van de, zogezegd, gewijzigde veiligheidssituatie.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Het CGVS vermeldt in zijn beslissing zelf dat "Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen." Dat het CGVS dus bevestigt dat er nog een dreiging bestaat in hoofde van de Pakistanen, maar faalt erin dit toe te passen op verzoeker.

Dat het CGVS dus bevestigt dat er nog een dreiging bestaat in hoofde van de Pakistaanse bevolking, ze acht de dreiging alleen niet 'groot genoeg'.

Verzoeker begrijpt niet hoe het CGVS langs de ene kant kan erkennen dat er inderdaad nog sprake is van een zeer onveilige situatie in Pakistan, maar het langs de andere kant mogelijk acht voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat deze twee stellingen lijnrecht tegenover elkaar staan!

Dat hij dan ook een doelwit vormt en zijn leven in gevaar is, indien hij dient terug te keren!

Hij kan dan ook onmogelijk terugkeren!

3.2. M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoeker, gelet op het bestaan in zijn hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst

Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen. Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling.

Ter illustratie wil verzoeker in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten:

a) Gegronde vrees voor vervolging

De situatie in Pakistan is nog steeds zeer gevaarlijk en de Pakistaanse autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Pakistan een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“ Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

In de beslissing stelt het CGVS dat het conflict in Pakistan zich slechts zeer plaatselijk voordoet. Dat het getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het land van herkomst van verzoeker om dit te stellen.

Gelieve in de bijlage verschillende rapporten van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties terug te vinden die het tegengestelde bevestigen.

Het Annual Report 2012 van Human Rights Watch verklaart het volgende: “ suicide bombings, armed attacks, and killings by the Taliban, al Qaeda, and their affiliates targeted nearly every sector of Pakistani society, resulting in thousands of deaths.”

Hij heeft geen bescherming in zijn land van herkomst! Integendeel zelfs! Hij vormt een doelwit voor de lokale autoriteiten omwille van het feit dat zijn religie strafbaar is.

Ook Buitenlandse Zaken raadt het af om naar Pakistan te reizen omwille van ernstige onlusten.

Veel te veel vragen en risico's die onduidelijk zijn en die maken dat het geweld elke dag opnieuw kan uitbreken in al zijn hevigheid.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoeker begrijpt dan ook niet hoe het CGVS aan de stelling komt dat verzoeker veilig zou zijn in zijn land van herkomst!

Dat het duidelijk is dat de situatie in Pakistan nog steeds zeer onveilig is en de veiligheid van verzoeker niet gegarandeerd kan worden!

b) Persoonlijke vervolging

Dat verzoeker niet kan terugkeren naar Pakistan, aangezien zijn leven er in gevaar is. Dat verzoeker zijn leven in gevaar is, en hij een doelwit vormt.

Wat zal er gebeuren als verzoeker wordt teruggestuurd naar Pakistan?!

Er zijn in hoofde van verzoeker dan ook objectieve redenen voorhanden om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Ook de subjectieve vrees voor zijn leven is bij verzoeker aanwezig.

Dat hieruit dus blijkt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Immers hij vormt nog steeds een doelwit.

c) Onmogelijkheid om de bescherming van zijn land in te roepen

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoeker.

Het is juist omdat hij de bescherming van zijn eigen land/ overheid niet kan inroepen dat hij gevlucht is uit zijn land van herkomst. Dat hij zich niet kan wenden tot de politie.

Men deed aan verzoeker immers reeds mee dat men hem niet meer zou beschermen.

Dat het duidelijk is dat verzoeker de bescherming van zijn land niet kan inroepen!

3.3.M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan.

Heel de bestreden beslissing laat na te motiveren waarom verzoeker ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Dat het CGVS dient te motiveren in haar beslissing waarom verzoeker ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Bezwaarlijk kan men stellen dat wordt gemotiveerd waarom verzoeker eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd.

Dat indien men het dossier van verzoeker grondig onderzoekt niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat hij wel degelijk afkomstig is uit Pakistan en problemen kent en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak. Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op hun belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Men heeft echter nooit onderzocht of verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam een negatieve beslissing m.b.t. de asielaanvraag van verzoeker zonder evenwel na te gaan of hij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Indien het CGVS van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend.

Dat verzoeker de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking voor **subsidiaire bescherming**.

Dit is het geval indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Indien verzoeker terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert .

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeeft waarom zij verzoeker weigert.

Men onderzoekt of motiveert niet eens waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden!

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoeker nagelaten dit te doen.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op geen enkele wijze motiveert het CGVS in haar beslissing waarom verzoeker geen subsidiaire bescherming krijgt!

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Pakistan.

Dat verzoeker werkelijk bescherming nodig heeft gelet op zijn situatie.

De bestreden beslissing is m.b.t. de subsidiaire bescherming, dat een apart statuut vormt, niet afdoende gemotiveerd.

Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut. Dat dit in casu bij verzoeker het geval is.

Dat hij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in het land van herkomst van verzoeker.

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom zij verzoeker weigeren.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Pakistan."

2.1.2. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift: recente mediaberichtgeving met betrekking tot de situatie in Pakistan (stuk 3) en recente mediaberichtgeving met betrekking tot de recente bomaanslagen (stuk 4).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat hij sjiit is en dat hij daarom niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, aangezien uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat sjiieten in Pakistan "*are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion*", dient opgemerkt dat uit deze informatie tevens blijkt dat er nog steeds nood is aan een individuele beoordeling van ieder dossier. Verweerder motiveert op uitgebreide wijze in de bestreden beslissing waarom verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig kan worden geacht, zodat moet worden aangenomen dat hij er niet in slaagt aan te tonen dat hij persoonlijke vervolging vreest omwille van het feit dat hij sjiit is in Pakistan. De bestreden beslissing stelt dienaangaande onder meer het volgende vast: "*Nadat u tijdens uw derde gehoor werd geconfronteerd met het feit dat het CGVS over informatie beschikt die aantoont dat u reeds voor uw verklaarde vlucht uit Pakistan van mei 2012 in het buitenland had verbleven in tegenstelling tot wat u voordien had verklaard, gaf u uiteindelijk toe dat u in 2002 illegaal naar Spanje reisde, waar u in de bouw ging werken, en waar u in 2004 een regularisatieaanvraag indiende, naar aanleiding waarvan u er een legaal verblijf van één jaar werd toegekend. U vervolgde dat, omdat u in Spanje strafrechtelijk vervolgd werd in verband met beschuldigingen van drughandel, u in 2006 of 2007, na meer dan vier jaar ononderbroken in Spanje te hebben verbleven, legaal terugkeerde naar uw woonplaats in Pakistan, waar u vervolgens vijf maanden verbleef, waarna u, wederom legaal, naar Italië reisde. In 2009 diende u ook in Italië een regularisatieaanvraag in. Omdat deze aanvraag u echter werd geweigerd reisde u op 27 juni 2012, na meer dan vier jaar ononderbroken in Italië te hebben gewoond, naar België. U zou uw verblijfs situatie in België afwachten en was aanvankelijk niet van plan hier een asielaanvraag in te dienen. Nadat u echter onfortuinlijk ten val kwam en zware letsels aan uw benen opliep, diende u op aanraden van een arts, omdat u geen legale verblijfsdocumenten had en dit uw medische behandeling in België hinderde, een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties (CGVS III, p. 3-8, 10-12). Niettegenstaande u deze elementen uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid.*"

Verder dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende vijf jaar talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zelfs in België aanvankelijk niet van plan was een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker kwam op 27 juni 2012 in België aan. Het is slechts weken later nadat hij zwaar ten val kwam dat verzoeker op aanraden van een arts, omdat hij geen legale verblijfsdocumenten had en dit de medische behandeling in België hinderde, een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. Deze vaststellingen zijn onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en ontdoen verzoekers asielaanvraag verder van iedere geloofwaardigheid aangezien het *in casu* duidelijk is dat louter opportunistische overwegingen aan de basis van het indienen van de asielaanvraag liggen.

Voor het overige, en mede gelet op het voorgaande, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab, vanwaar verzoeker stelt afkomstig te zijn, grotendeels stabiel is gebleven. Hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De bij het verzoekschrift gevoegde informatie (stukken 3 en 4) is van minder recente datum dan de door verweerder gehanteerde informatie en ligt bovendien in dezelfde lijn als verweerders informatie. Aldus brengt verzoeker geen stukken bij waaruit blijkt dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. In verzoekers hoofde bestaan er dan ook geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER